

A close-up, profile view of a woman with blonde hair, wearing a white lace dress with ruffled sleeves and a pearl necklace. She is holding a single white rose in her gloved hand. The background is a soft, out-of-focus green and yellow bokeh.

HIBÁTLAN KÜLSŐ

A HAWTHORNE-HÁZ 2.

*fine
selection*

KRISTI ANN HUNTER

KRISTI ANN HUNTER

HIBÁTLAN KÜLSŐ

A HAWTHORNE-HÁZ 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*A Tökéletes Ajándékok Adójának,
még akkor is, ha épp nem értjük őket.
Jakab 1:17*

*És Jacobnak,
aki a hang volt a fejemben,
amikor szükségem volt rá,
még akkor is, ha nem akartam.*

A szerző megjegyzése

AZ *ELŐKELŐ ÁLARCOSBÁL* OLVASÓINAK először is meg szeretném köszönni, hogy továbbra is figyelemmel kísérik a Hawthorne-család sorsát, és elkísérik útjukra a szereplőket. Ez a könyv Georgina meséje, akinek jellemző módon esze ágában sem volt türelmesen kivárni a sorát. E könyv nem pontosan ott kezdődik, ahol az *Előkelő álarcosbált* abbahagytuk, mivel Georgina története hamarabb elindul, mint hogy Mirandáé véget ér. Remélem, örülni fogsz annak a ritka lehetőségnek, hogy egyes eseményeket más távlatból szemlélhetsz, és tudod, hogy hamarosan új vizekre evezünk.

Ha most először jársz a Hawthorne-házban, ne nyugtalankodj, a látogatásodat mindenféle előzetes ismeretek nélkül is teljes mértékben élvezni fogod. Ha az a kevés, amit Mirandáról megtudsz, kíváncsivá tesz, biztatlak, hogy olvasd el az *Előkelő álarcosbált*, amelyből többet megtudhatsz a kalandjairól.

Most pedig íme a *Hibátlan külső*...

Prológus

HERTFORDSHIRE, ANGLIA, 1800

VOLT VALAMI LENYŰGÖZŐ AZ ÍRÁS RITMUSÁBAN, legalábbis ha valaki más írt. Bemártani a lúdtollat, írni egy sort, bemártani a lúdtollat, írni egy sort. A toll halk sercegése a papíron megtörte az éjszaka csendjét, és csak lady Georgina Hawthorne egyenletes lélegzése kísérte, ami a melléhez szorított játék baba sárga fűrtjeit borzolta.

Erősebben ölelte a babát, és fejét az ajtófélfának támasztotta. Anya valószínűleg tudja, hogy itt van. Anya mindig mindenről tudott, ami a házban történt, arról is, hogy Georgina gyakran kiszökött a gyerekszobából, miután Dadus elaludt.

Semmi rosszaság nem volt a kislány éjjeli mászkálásában. Csupán arról volt szó, hogy az édesanyját csak ezekben a késő esti órákban nem vették körül emberek, amikor az íróasztalánál ült könyvek és papírok közepette, pislákoló gyertyafény mellett.

Gyönyörű és békés volt, pont olyan, amilyen Georgina szeretett volna lenni, ha felnőtt. Egy nap majd ő is ilyen hölgy lesz, saját íróasztallal és lúdtollal, aki fontos leveleket ír éjszakába nyúlóan. Először

persze meg kell tanulnia fogni a krétát és leírni az *A* betűt. A krétát teljesen másképp kell fogni, mint a vízfestékes ecsetet. Dadus biztosította, hogy csak idő kérdése, és ő is olyan folyékonyan fog tudni írni, mint az anyukája és a nővére. Minden kezdet nehéz.

– Jobban látsz, ha ideülsz a székre. – Anya Georgina felé fordította a fejét, és mosolyogva magához hívta.

Georgina meztelen lába halkán surrant az íróasztalhoz a hideg deszkapadlón, keze pedig szorosan ölelte a festékpöttyös babát. Fölmászott a kék kárpitú székre az íróasztal mellett, és átkukucskált az asztal széle fölött, szemét a ritmikus írásra szegezve, amelyhez anyja időközben visszatért.

– Mit csinálsz? – Anya abbahagyta az írást, letette a lúdtollat, majd gyengéden ráfújt a fekete sorokkal teli oldalra.

– Levelet írok a nagynénédnek. Ma reggel kaptam tőle levelet, amelyben egy különösen remek csikóról ír, én pedig arról a legyezőről mesélek neki, amit tegnap festettél.

Georgina a papírra pillantott, de nem értette, hogy az a sok fekete tinta hogyan tudná elmesélni Elizabeth néninek a lila és arany virágokkal tarkított zöld legyezőt.

– Miért?

Anya nevetett, és odahajolt, hogy megpuszilja Georgina feje búbját.

– Azért, drágám, mert egy hölgy mindig azonnal válaszol a leveleire. Főleg, ha családtagtól érkezik. Így mutatja ki, hogy megbecsüli a másik embert. És hogy miért mesélek neki a legyeződről? Azért, mert olyan gyönyörű teljesítmény egy kislánytól, aki még csak ötéves.

– Ó! – Georgina arra gondolt, hányszor látta az édesanyját az íróasztalnál ülni és a tollat mártogatni hosszú óráknak tetsző ideig. – Te olyan sok embert ismersz.

Anya mosolyogva hajtotta össze a levelet, szépen lesimítva a széleket.

– Ha az ember hercegné, drágám, úgy tűnik, mindenki kíváncsi a véleményére a dolgokat illetően. Vannak, akiket jobban becsülök, mint másokat, és szívesebben levelezek velük, de egy hölgynek mindig udvariasnak kell lennie, még levélben is.

Georgina az asztal túlsó végére nézett, ahol a hasonlóan összehajtogatott papírok rendezett halma magasodott. A levelektől jobbra bőrkötésű könyv feküdt.

– Azt ki kapja, anya? Biztosan azt az embert becsüled a legtöbbre!

Nevetés visszhangzott a szobában, ahogy anya Georgina elé tolta a könyvet az üres íróasztalon. Ám ez szomorú nevetés volt.

– Ez a birtok számlakönyve.

Georgina az álla alá szorította a babát, hogy kócos, sárga haja szúrta az arcát.

– Abba is írtál a legyezőmről?

– Nem, drágám. – Anya most könnyedén, vidáman nevetett, és az ölébe húzta Georginát. Egyik kezével a kislányt tartotta, a másikkal pedig fölütötte a könyvet, amelyben újabb táncoló, fekete betűk sorakoztak, meg kis négyzetek is, bennük számokkal.

– Az egy kilences! – mutatott Georgina büszkén egy számra a lap jobb oldalán.

– Így van. Ennyit fizettünk a fiatal Charlesnak, amiért a héten megtöltötte a szenesbödönöket. – Anya az ujjával a számtól egy szóra mutatott a lap bal oldalán. – Látod? Ideírtam a nevé az összeg mellé, amit kifizettem neki.

Georgina összeráncolta a homlokát.

– De a múlt héten Timothy töltötte meg a szenesbödönömet. Ő már nem dolgozik nálunk?

– De igen, de Charles nővére megbetegedett. Vagy a bátyja?

Anya is összeráncolta a homlokát, és egy másik bőrkötésű könyvet emelt le az íróasztal melletti polcról. A fedele világosbarna bőr volt, de a széle és a gerince besötétedett, használt külsőt kölcsönözve neki. Anya letette az asztalra a könyvet, és átpörgette a szép kézírással teleírt lapokat. Az egyik oldalon végighúzta az ujját az utolsó soron, az oldal közepén.

– Igen, a nővére. A nővére beteg, és az anyja nem tudja kivinni a babákat a piacra és a kis Claráról is gondoskodni. Ezért fölvtük Charlest, hogy ki tudja segíteni a családját.

Georgina szeme tágra nyílt.

– Ez mind benne van a könyvben? Varázskönyv? Dadus olvasott egy mesét, amiben varázscsizma volt, de egy varázskönyv még izgalmasabb lenne!

– Nem, drágám, nem varázskönyv, de ez az én kis titkom. Egy napon, amikor majd saját háztartást fogsz vezetni, és segítesz a férjednek a bérlőket felügyelni, és hasonló elfoglaltságaid lesznek, neked is szükséged lesz majd egy ilyen könyvre. – Anya arrébb tolt a könyvet, hogy Georgina jobban lássa. – Amikor csak megtudok valamit bármelyik emberünkről, beírom ide. Egy hölgynek mindig tudnia kell, mi történik a birtokán. Ha nem figyel, az egész család látja kárát. Ezért írok le mindent.

– Mindent? – Georgina végighúzta a kezét az egyik oldalon, amely teljes szélességében tele volt írva. Anya bólintott.

– Mindent. Minden bérlőről, cselédről, barátokról és házalóról. Így majd a bátyád... – Megköszörülte a torkát. – Ha a bátyád hazajön az iskolából, a birtok népe úgy fogja érezni, hogy még mindig ismeri őket, törődik velük, és készen áll viselni a hercegi rangot.

– És egy nap nekem is lesz egy ilyen könyvem.

Anya újra bólintott.

– Igen, ajánlom, hogy legyen.

Georgina megsimogatta a még mindig nyitott birtokkönyvet.

– És ilyenem is lesz?

Anya szeme megnedvesedett, ahogy karja egy kicsit szorosabban fonódott Georgina köré.

– Isten segedelmével soha nem kell majd a birtok könyvelését vezetned. Édesapád... – Anya hangja megtört, és beletelt néhány másodpercbe, amíg újra szóhoz jutott. – Ezeket mindig édesapád intézte. Egy nap majd a bátyád átveszi őket tőlem, de amíg be nem fejezi az iskolát, nekem kell gondoskodnom a zavartalan működésről. Van egy kisebb könyv is a háztartás számláinak. Egyszer azokat is megtanítom neked.

Georgina belenézett anya kék szemébe, ami még csillogott az érzelmektől, de erős és határozott volt, ahogyan legkisebb gyermekére visszanézett.

– Én is hercegné akarok lenni, ha nagy leszek!

Anya széles mosollyal ölelte a keblére Georginát.

– Nincs olyan sok herceg a láthatáron, úgyhogy lehet, hogy be kell érned egy gróffal. De egyet se búsulj! Ha vezeted a titkos könyvedet, mindenki a legfigyelmesebb úrhölgynek fog tartani. Az egész főnemesség irigyelni fog. Na, hol van Dadus? Már megint elaludt meseolvasás közben?

Georgina bólintott.

– Szegény kis Margaretnek csak fél pár cipője van, de Tommynak egy egész pár, és ő fölmehetett Londonba. Margaret nem mehetett, és nagyon szomorú, de legalább az ember, aki Tommyt Londonba vitte, adott neki egy egész pár cipőt, hogy megvizsgálódjon.

Anya mosolygott.

– Legalább tudni fogod, hol tartotok, ha Dadus holnap újra mesélni fog. Úgy látom, te is elhagytad a cipődet. Befejezem ezt, és föl-kísérlek az emeletre.

Georgina megvárta, amíg anya az utolsó levelet is lepecsételte egy viaszcsappal, és eloltotta a gyertyákat. A még égő mécses halvány fényében a dolgozószoba olyan varázslatosnak tűnt, mintha csak Dadus valamelyik meséjében lettek volna, amelyek olvasása közben Dadus minden este elaludt. Csak egy olyan tündérbaba hiányzott belőle, mint amilyeneket Charles anyja varrt és árult a vásárookban. Egy nap Georgina épp olyan lesz, mint az édesanyja, és saját dolgozószobája lesz.

De az övében tündérek is lesznek!

1. fejezet

LONDON, ANGLIA

1813 TAVASZA

ATÖKÉLETESÉG, DE MÉG ANNAK LÁTSZATA IS, a lehetetlennel volt határos. Lady Georgina Hawthorne tudta ezt. Az előző három évet gondos készülődéssel és tervezéssel töltötte, s most készen állt, hogy az első báli szezonja tökéletesen sikerüljön, vagy legalábbis mindenkit meggyőzzön róla, hogy tökéletes.

Ha a tökéletes kiválóságon kívül valami mást sugározna, talán kiderülne az igazság: hogy nemcsak tökéletlen, hanem alapvetően hibás.

Ha a ragyogó alkotás, amely előtte pihent selyempapírba csomagolva, az eljövendő történések előjele volt, kitarító munkája hamarosan meghozza gyümölcsét. A saját tervezésű álarcban volt minden reménye.

– Még annál is gyönyörűbb, mint ahogy elképzeltem! – suttogta elragadtatottan Harriett, Georgina szobalánya és társalkodónője, ahogy kinyújtotta a kezét, hogy végigsimítson a tollbokkrétán, mely az álarc bal felső sarkában díszelgett. – Rendkívüli vagy!

Georgina elmosolyodott, ő sem tudván ellenállni a késztetésnek, hogy megérintse a maszkot. Noha az álarcot készítő mesternek is minden bizonnyal járt volna elismerés, Georgina nem bánta, hogy ő is kap belőle. Igen, részletesen lerajzolta annak az embernek, hogy pontosan mit akar.

– Ha továbbra is minden a tervek szerint halad, a báli szezon végére férjhez megyek és megállapodom. – Georgina sóhajtva tette vissza a doboz fedelét, elrejtve szem elől a pompás látványt. Bármennyire szerette volna is nézegetni az álarcot a következő három napban, nem kockáztathatta, hogy folt essék a fehér selymen vagy a ragyogó fehér tollakon a bál előtt. – A ruha megérkezett?

– Ma reggel jött meg. – Harriett elvette az álarcos dobozt, és eltűnt Georgina öltözőszobájában. Kisvártatva visszatért, karján hatalmas patyolat csomaggal. – S milyen csodás!

Georgina leküzdötte kezdeti izgatottságát a ruhát illetően, s most kritikus szemmel vizsgálta meg. Ha bármit is változtatni kell rajta, azt most kell megtenni. A bálig már csak három nap volt. Bár álarcosbál lesz, ez lesz Georgina első bálja, ahol bevezetik a társaságba. Nem csak egyszerűen tökéletesnek – kivételesnek kell lennie!

Roppant látványos megjelenésre lesz szüksége, ha el akarja feledtetni, micsoda bolondot csinált magából az előző évben azzal, hogy Raebourne örgróft hajkurászta, mielőtt még hivatalosan befejezte volna a tanulmányait. Ez történt, amikor hagyta, hogy az érzelmei eltérítsék a terveitől. Az örgróf tökéletesen megfelelt volna Georgina céljának, de eszement érdeklődése egy jelentéktelen nő iránt kizárta mint elsődleges férjjelöltet.

De Georginának még így sem lett volna szabad engednie a pániknak, és egy családi pletykát megosztani lady Helena Bell-lel. Tudnia kellett volna, hogy lady Helena nem lesz képes felhasználni az

információt arra, hogy sikeresen elválassa egymástól a párt. Mindez borzalmasan kínos volt, de Georgina megtanult egy fontos leckét: senkire sem számíthat a terve egyetlen részletének megvalósításában sem.

Az idén kizárólag magára fog számítani. Ránézett a szobalányára, aki lógó cérnaszálakat keresett a ruhán. Magára és Harriettre. A megbízható, hűséges Harriettre mindig lehetett számítani. Georgina valójában elveszett volna nélküle.

– Az öcséd hamarosan iskolába megy, ugye?

A szobalány fölnezt a ruháról, egyszerű, barna szeme összehúzóult köznapián kerek arcán. Egész testében fölegyenesedett, és hangjában rendkívüli intelligenciával és ragaszkodással megdorgálta Georginát.

– Ezt már elrendezted. Nem fogadok el többet a tőpénzedből.

Georgina megpróbálta elrejtetni a mosolyát, mire a barátnője határozottan bólintott, és visszafordult a ruhához.

Bár Londonban minden bizonnyal senki nem hitte volna, ők ketten tényleg barátnők voltak. A világon senki nem ismerte Georginát olyan jól, mint Harriett. A másik lány gyermekkori barátsága nélkül Georgina soha nem tudta volna elrejtetni a hibáit tökéletes, főnemesi családjá elől. Ők mindnyájan reménytelenül elkényeztetett kis fruskának tartották, és Georgina ezt a körülményt ki is használta, amikor csak alkalma nyílt rá.

– Szólhatok Griffithnek, hogy emelje föl a béredet. Megtenné, ha kérném. Szerinte is megérdemelnéd.

Harriett az ágyra fektette a ruhát, és a szobán átsietve megragadta Georgina mindkét kezét.

– Ne félj! Hétéves korod óta itt vagyok veled. Nem megyek sehova!

Nehéz volt elhinni, hogy Harriett csak két ével idősebb a tizen-nyolc éves Georginánál. Fiatalkorához képest néha túlságosan is megállapodottnak és érettnek tűnt.

Georgina beleharapott az ajkába.

– Sikerülni fog, ugye?

– Hagyd ezt abba! – Harriett az ujjával megfenyegette Georginát.

– Kicserepesedik a szád, és ráncos lesz, ha harapdálod. – Georgina ujjával végigsimított az alsó ajkán. A szobalány bólintott, mielőtt folytatta. – Persze hogy sikerülni fog! Háromszor átnéztük Debrett *Főnemesség* című könyvét a tavalyi szezon óta, és minden lehetőséget följegyeztünk. Minden nőtlen férfit ismerünk, aki megfelel az igényeidnek. Csak lesz egy, aki megüti a mércét! Négy herceg is van köztük!

– A bátyámhoz aligha mehetek hozzá, úgyhogy számoljunk csak hármat! – Georgina maga elé tartotta az álarcosbálra készült ruhát, és körbeforgott a szobán, élvezve az Erzsébet-kori, reneszánsz ruhaköltemény újdonságát. – Spindlewood bizonyára az unokáját fogja kísérgetni az idei báli szezonban, bár már bőven letelt a gyászév, úgyhogy gondolkozhatna az újranősülésen.

– Nem tartod túl öregnek? – kérdezte Harriett kikerekedett szemmel, miközben belesüppedt a Georgina pipereasztala előtt álló székbe.

– Ami azt illeti, de. Ha meghalna, túl fiatal özvegy lennék, mindenféle kötelék nélkül a következő herceghez. Egy ilyen pozíció korántsem járna elég befolyással. – Georgina belecsúsztotta lábát a topánkájába, és egy utolsó pillantást vetett a tükörbe. – Kár, hogy az unokája olyan fiatal. Még ki sem került az iskolapadból.

Harriett oldalra hajtotta a fejét.

– Megvárhatnád. Biztos, hogy egy éven belül bevezetik a társaságba.

Mintha megtehetette volna, hogy egy teljes évet vár abban a reményben, hogy a herceg unokája olyan otthonosan mozog majd a társaságban, mint a családja többi tagja!

Georgina megrázta a fejét, majd eltette a ruhát az öltözőszobába. Harriett könnyű léptekkel követte.

– Nekem az kell, Harriett, hogy Marshington hercege visszatérjen a társaságba, és ehhez a legelőnyösebb menyasszonyt válassza. Akkor meg lenne oldva az életem. Ha ez megtörténne, akkor talán még azt is elhinném, hogy Isten gondot visel rám. – Ami azt jelentette, hogy nem sok reményt fűzött a dologhoz. Biztos volt benne, hogy Isten ott fönt van valahol, de abban is épp ilyen biztos volt, hogy őt már réges-rég félredobta.

– Van még egy herceg, egy örgróf és két gróf a listán, bár igen szeretném, ha Ashcombe grófot mégiscsak levennéd róla. A nővéred...

– A nővéremnek hozzá kellett volna mennie, amikor megvolt rá az esélye. – Georgina ellenőrizte a retikült, amit direkt a bála készítettett. Belecsomagolt mindent, tartalék topánkától a varrókészletig, sürgős ruhajavítás esetére. Semmi sem ronthatta el az estjét! – Ashcombe népszerű, gazdag, és tudja, milyen fontos az ember jó híre. Marad a listán.

Harriett egy szót sem szólt, miközben egy fehér bársonyköpenyt helyezett a polcra a fehér báli ruha mellé.

Georgina gondolatai közé lelkiismeret-furdalás nyilallt. Ashcombe udvarolt a nővérenek, amikor az elsőbálozó volt, de Miranda most már a negyedik báli szezonja előtt állt. Bőven lett volna lehetősége, hogy elnyerje a férfit. Most Georgina ideje jött el.

A gróf egy kissé hátrébb került Georgina listáján, lévén, hogy retentő unalmasnak találta a férfit, de inkább választotta az unalmat, mint a megsemmisülést.

Georgina nem először kívánta, bárcsak már tavaly férjhez ment volna a nővére. Miranda fenyegető öreglánysága kissé megnehezítette az ő abbéli igyekezetét, hogy a báli idény üdvöskéje legyen. Végül is magában a rokonságban is bűn rejlett.

Kezét mellére szorította, mintha így engedelmességre tudná kényszeríteni az idegeit.

– Minden készen áll, úrnőm! – Harriett addig igazgatta a szoknyát, amíg a fehér anyagon tökéletesen érvényesült a fehér hímzés.

Georgina szíve lecsendesedett, amint végigtekintett az öltözeten, melyet a társaságba való bevezetése alkalmával viselni fog. Ez volt a megtestesítője mindannak, aminek felépítésén mindvégig dolgozott. Bátyja, a befolyásos Riverton herceg karján belibegni a bálba azt jelentette, hogy ő lesz az estély egyik legnépszerűbb leánya.

Az álarcosbál lesz élete legjelesebb eseménye!

Ez volt az egyik legcsúnyább hely, ahol Colin McCrae valaha járt.

Visszanézett a válla fölött a rozoga lépcsőre, amelyen fölővakodott. Fönről még rozogábbnak nézett ki, mint lentről, ami azt jelentette, hogy lélegzet-visszafojtva fog majd lemenni rajta, ha eljön az ideje.

Már ha megéri. Ryland barátja meglátogatása bejelentés nélkül nem a legbiztonságosabb dolog volt. A Korona kémei általában nem rajongtak az ilyesmiért. Szerencsére Ryland előbb inkább nézett, s csak azután lőtt, aminő udvariasság bizonyára annak a ténynek volt köszönhető, hogy ő volt Marshington hercege. Igaz, hogy az elmúlt kilenc évre eltűnt a társaságból. De előtte tizennyolc éve volt rá, hogy megtanuljon úriemberként viselkedni.

A folyosó a lépcső tetején úgy nézett ki, mintha valaki legalább megpróbált volna némi javítást eszközölni az elmúlt évtizedben. Igazság szerint nem ez volt a legrosszabb hely, ahol Colin meglátogatta Rylandet az elmúlt öt évben, mióta ismerték egymást, de majdnem.

Colin vigyázott, hogy a koszosabb árnyak némelyikétől távol tartsa a felöltőjét. Attól még, hogy Ryland azt választotta, hogy az angol igazságszolgáltatás keresése okán mellőzi az élet finomabb dolgait, Colinnak nem kellett így tennie.

Miután három erőset kopogott a szürke faajtón, Colin hátralépett, és úgy helyezkedett, hogy bárki nyissa is ki résnyire az ajtót, az meglássa.

Az ajtórésben Jeffreys arca és válla jelent meg. Ő Ryland inasa volt, bár a feladatai közé sokkal titkosabb dolgok is tartoztak, mint a hercegi cipők pucolása. Valószínűleg ez volt az egyetlen lakás az épületben, amely szolgálával dicsekedhetett.

Colin rávigyorgott a vékony férfira.

– Kérlek, Jeffreys, ne lőj le! Ez a kabát már nagyon a szívemhez nőtt.

Jeffreys felnevetett, miközben szélesebbre tárta az ajtót, és beengedte Colint. Kiderült, hogy tényleg pisztolyt rejtgetett a háta mögött, miközben ajtót nyitott.

A szomszéd szobából egy másik, vaskosabb nevetés hallatszott. Colin követte a hangot, és ott találta Rylandet, elterülve egy székben, amelyet nagy jóakarattal kárpitozottnak lehetett mondani. Különféle cérnaszálak borították a szék párnázatának maradványát.

Ryland az egyetlen másik szék felé intett, amely a szobában állt, egy sima, öreg, de masszív fa ülőalkalmatosság felé.

– Mi szél hoz erre?

Colin leült, csizmás bokáját keresztbe tette, kalapját pedig az ölébe helyezte.

– Úgy érted, az örömen kívül, hogy újra a városban üdvözölhetlek?

Egy sötét szemöldök lekezelően fölhúzódott, s átsütött rajta a herceg arisztokratikus gögje, annak ellenére, hogy Ryland most sokkal inkább hasonlított kikötői rakodómunkásra.

– Hivatalosan nem tértem vissza.

– Hivatalosan én sem vagyok itt.

Ryland a Hadügyi Hivatalnál dolgozott. Colin nem. Legalábbis nem olyan pozícióban, amelyet bárki hivatalosnak ismert volna el. Tudott dolog volt, hogy olykor használta üzleti kapcsolatait és a megfigyelőképességét, hogy besegítsen egyik vagy másik műveletbe. Bár elég gyakran mondott nemet felkérésre, nehogy a Hadügyi Hivatal kihasználja, Ryland kéréseit soha nem utasította el.

Épp egy ilyen kérés fejleményei hozták most ebbe a lepusztult épületbe.

Ryland kissé kihúzta magát ültében.

– Vannak híreid?

Colin bólintott. Ryland a közelmúltban álsruhában inasként szolgált Riverton hercegének birtokán. Mivel a két herceg diákkora óta régi jó barát volt, Riverton természetesen be volt avatva a tervbe, és beleegyezett, hogy állevezést folytassanak annak érdekében, hogy törbe csalják Napóleon kémeinek egy csoportját, amely a birtokán tevékenykedett. Colin egy kudarcra ítélt bányászati vállalkozásról szóló üzleti levelekkel járult hozzá az akcióhoz.

A félrevezető információkat, amelyeket eredetileg nem szántak többre, mint a hamis levelezés kitöltésére, végül valójában

felhasználták. Mivel ezekhez az információkhoz csak a Franciaországnak titkokat árulók fértek hozzá, a bányá iránti érdeklődés mindenképp gyanús volt.

Míg Colin elmesélte Rylandnek a részleteket, Jeffreys csendesen járkálva tett-vett a szobában.

Ryland szürke szemét mély gondolatok felhőzték. Colin tőle telhetően kényelmesen elhelyezkedett a faszéken, tudván, hogy barátja öt percig vagy akár öt óráig is tűnődhet a hírek következményein, és elvárja majd, hogy Colin jelen legyen, amikor befejezi.

– Még egy ok, hogy előbújj a rejtekedből, kegyelmes uram. – Jeffreys kisebbfajta bőrdöntő rángatott elő az ágy alól, és elkezdett bele ruhákat hajtogatni.

Colin kissé kihúzta magát ültében, mérsékelt kíváncsiságát valódi meglepetés váltotta fel. Ryland valóban azt tervezi, hogy előbújik rejtekekből? Jó időzítés lenne, mivel a társasági szezon egy héten belül elkezdődik.

Ahelyett, hogy szapult a volna a másik férfit amiatt, hogy félbeszakítja a gondolatmenetét, Ryland figyelmesen bámult az inasra. Jeffreys kinyilatkoztatásában nyilván volt valami rejtett értelem.

– Már azt is eltervezted, hogy hol fogok debütálni?

Colin csak azért maradt ülve, mert éveken át gyakorolta, hogyan látsszék kívülről nyugodtnak. Ryland nemcsak Londonba tér vissza, hanem a társaságba is? Ez valami új terv? Egy új küldetés, amely azt kívánja, bújjon elő? Vagy tényleg véghez viszi abbéli szándékát, hogy fölhagyjon a kémkedéssel?

Jeffreys apró, fehér kártyát húzott elő a zsebéből, és átöccintette az ágyon. Ryland kifogta a levegőből, véletlenül egy kissé összegyűrve a sarkát.

Colin nyújtogatta a nyakát, hogy meglássa a kártyát. Meghívónak nézett ki. Ugyan ki küld Rylandnek meghívót? Fél London halottnak hitte.

– Ő is ott lesz? – Ryland végighúzta hüvelykujját a meghívó szélén. Jeffreys bólintott.

– A szolgák megállás nélkül a gazdáik és gazdasszonyaik jelmezeiről beszélnek. Azt a meghívót a nagynénédnek szánták. Price azt mondta, kár, hogy nem kapta kézhez.

Ryland átfutotta a kártyát, és elvigyorodott. Vigyorgott. A fásult, életunt kém vigyorgott!

Colin fölállt, és áthajolt Ryland válla fölött, miközben gondolatban újra számba vett mindent, amit hallott vagy látott, mióta megérkezett. A meghívó álarcosbálba szólt, de ez a tény háttérbe szorult, amint Jeffreys kijelentésének fontossága kiderült. Egy lány is szerepelt a dologban, és Ryland arckifejezéséből ítélve nem volt köze a munkához.

Mivel magánügyről volt szó, Ryland nemigen fog megosztani információt. Colin inkább az inashoz fordult.

– Van egy „ő”?

– Mi lesz a jelmeze? – Ryland a tenyeréhez ütögette a meghívót, valószínűleg abban a reményben, hogy megtudhatja, amit akar, mielőtt még Colin kérdezősködni kezd. Colin ettől még elszántabban akarta tudni, ki az az „ő”.

Jeffreys tovább csomagolt, miközben beszélt.

– Még nem tudjuk, csak azt, hogy kék. Látták őt, a húgát és az anyjukat a szabónál, amikor éppen arra az eseményre rendelték ruhát. A húga meglehetősen izgatott volt. Az anya kevésbé.

– Ez nem meglepő. – Ryland arca ismét tünődővé vált. Mintha elfelejtette volna, hogy Colin is a szobában van. – Az álarcosbálok

nem arról ismeretesek, hogy megőrzik az ifjúság gyenge pírját a fiatal hölgyek orcáin. Csodálkozom, hogy lady Blackstone hagyja, hogy ez legyen Georgina első társaságbeli megjelenése.

Colin soha nem találkozott a Hawthorne lányokkal, sem a nemrégiben újrَاهázasodott édesanyjukkal, lady Blackstone-nal, de üzleti kapcsolatban állt a legidősebb fiúval, Riverton hercegével, akinek birtokán Ryland nemrégiben kémkedett a herceg inasának álcázva magát.

Ennek rossz vége lesz.

Colin köhintett.

– Lady Georgina Hawthorne-é?

Bár Colin még nem találkozott az ifjú hölgygel, természetesen hallott már róla. És a hallottak alapján épp az ellenkezője volt az olyan hölgyeknek, akik fölkeltenék Ryland érdeklődését.

– A háziasszony, lady Yensworth lady Blackstone egyik legjobb barátnője. Ha nem így lenne, biztos vagyok benne, hogy nem vénének részt a bálon. – Jeffreys egy pár viseltes csizmát húzott elő a szekrény aljából. – Ezt megtartjuk?

Ryland felhúzta az egyik szemöldökét.

– Miért ne tartanánk meg?

– Kegyelmes uram. – Az inas oldalra hajtotta a fejét. Ryland szemöldökei összehúzódtak.

– Mi van?

– Csak emlékeztetek rá, hogy herceg vagy. Nem sokat tudok az arisztokráciáról, de azt igen, hogy nem hordanak ilyen csizmát.

Colin rendszerint bekvártélyozta magát egy sarokba, és megelégedett annyi információval, amennyit megtudott egy magánbeszélgetésből, amely a jelenlétében zajlott. Ezúttal azonban nem engedhette, hogy félreértse, mi történik. Ez most egyszerűen túl hihetetlen volt!

Felállt, és megragadta Ryland vállát, nem tudva elrejteni az arcáról a döbbenetet.

– Lady Georgina Hawthorne-nak szándékozol udvarolni?

Colin ezt nem tudta elképzelni. Ryland ízig-vérig úriember volt, de túl sokáig élt az árnyak közt, és kissé eldurvult. Széttépné azt a finom társasági virágszálat!

– Mi? Nem. – Ryland áthelyezkedett a karosszékében. Olyan kényelmetlenül festett, amilyennek Colin még sosem látta.

Colin kérdőn fordult Jeffreys felé. Valami fölborította a herceg rendíthetetlen nyugalmát, Colin pedig, tekintve, hogy igen jó barátja volt, alig várta, hogy cukkolhassa vele.

Jeffreys gondterhelten nézte az ócska csizmát.

– A nővérének, uram.

– Áh! – Colinnak nagy kő esett le a szívéről, és elvigyorodott. Lady Mirandáról nem hallott annyit, de eleget ahhoz, hogy tudja, mennyivel jobban illik egy olyan férfihoz, aki az elmúlt kilenc évet az árnyak közt bujkálva töltötte. Az olyan nőnek, aki hajlandó jó néhány házassági ajánlatot visszautasítani, számottevő bátorsággal kell rendelkeznie. Amire lehet, hogy szüksége lesz, ha a veszély az otthonába is követi Rylandet.

Ryland dühösen bámult Jeffreysre, mialatt az inas tárgyakat gyűjtve járkált fel-alá a szobában.

– Miért mondod el Mr. McCrae-nek a titkaimat, Jeffreys? Nem hozzám kellene hűnek lenned?

– De igen, kegyelmes uram, természetesen. Ezért nem mondtam el Mr. McCrae-nek, hogy azóta epekedsz az ifjú hölgy után, hogy hónapokkal ezelőtt elhagytad az állásodat az otthonában. – Jeffreys a bőröndbe dobta a viharvert csizmát. – Csak az inasok

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

legpletykásabbika árulná el, hogy fel-alá járkálva gondolkodtál rajta, mit teszel majd, amikor visszatér Londonba.

Colin úgy hahotázott, hogy visszaesett a székre, jobb kezét az oldalához szorítva. Ryland karácsony előtt jött el a Riverton-házból, miután szétkergette a felségárulókat, akik a nagyváros oltalmába menekültek. Most a tavasz ébresztgette Londont. A gondolat, hogy ilyen régóta ácsingózik egy nőre, igazán szórakoztató volt.

Ryland levette dühös tekintetét az inasról, és számító pillantást vetett Colinra.

– Fölteszem, téged nem hívtak meg erre a mulatságra. – Colin lenyelte a nevetését, és bólintott. Tudhatta volna, hogy nem ússza meg, hogy belerángassák a tervbe, amit Ryland az inasával kifőzött. Őszintén szólva, ha arról van szó, hogy lássa Rylandet egy horgon fickándozni, a világért sem akarta kihagyni.

– De, meghívtak. Nem volt szándékomban elmenni, de ha te is ott leszel, meggondolom magam. Az úri társaság el sem tudja majd képzelni, mit kezdjen egy ilyen érdekesítő pletykával!

Ryland a tenyeréhez ütögette a névjegyet.

– Azt hiszem, az álarcosbál pont kapóra jön. Óvatosan hozzászoktatom a gondolathoz lady Mirandát, hogy a városban vagyok, anélkül, hogy felismerne.

Colin torkát nyögés szorította össze. Lady Miranda már találkozott Rylanddel, bár nem hercegi mivoltában. Rylandet a bátyja inasaként ismerte meg, amikor az Hertfordshire-ben nyomozott a francia kémek után. A nő nyilvánvalóan meglehetősen benyomást tett Rylandre, és lehetséges, hogy ez fordítva is így történt, még akkor is, ha a férfi szolgának álcázta magát. Azonban nincs annyi rajongás, ami ellensúlyozni tudná egy nő számára, hogy hónapokon át